

“En cap enquesta la proposta de Mas no suma més que la nostra”

Tothom dins el sobiranisme a Catalunya mira obsessivament cap a dues persones. Tothom espera que Artur Mas o Oriol Junqueras facen un gest. Quan tots dos arriben a un acord començarà el compte enrere cap a les eleccions. El senyal no arriba. El president d'Esquerra Republicana, però, manté la tranquil·litat i l'optimisme.

■ Una entrevista de **Vicent Sanchis**

Oriol Junqueras arriba al seu despatx al Parlament després d'una sessió complicada. Una vegada més s'hi han pogut constatar les diferències que el separen del president de la Generalitat. El líder d'Esquerra Republicana ha anunciat a primera hora del matí que hi haurà acord i eleccions aviat. Abans de final d'any. Artur Mas li ha replicat que és ell qui les convoca i que només ho farà si considera que podran ser plebiscitàries. Són on eren fa setmanes. Encallats. Els dos dirigents ja s'han reunit una vegada. Sembla que debades. Divendres ho tornaran a intentar. Oriol Junqueras entra al despatx, malgrat tot, relaxat. Esbossa somriures intermitents. Transmet confiança en ell mateix. Amb la precisió, sovint retòrica, que el caracteritza, basteix ràpidament un frontó on les preguntes reboten. No se separa ni un pam del guió que va definir el dia de la seua conferència a l'Auditori del Fòrum. Però l'ensucra i el bolca. I sembla que ningú, ni el mateix president Mas, tinga raons més poderoses que les seues.

—Primera i aspra constatació: estem encallats.

—No! On?

—**Home, en la possibilitat d'aconseguir un acord que facilite eleccions plebiscitàries abans de les municipals.**

—Nosaltres estem convençuts que hi haurà un acord. Potser fins i tot abans de final d'any. Per tant, immediatament. Un acord que permetrà fer les eleccions abans de febrer. Per què? Perquè, si no, entrarem en una dinàmica del calendari espanyol i això no ens convé.

—**Quin dia és avui?**

—Avui? Dissabte, no?

—**Sí. Qui diu això, i constata que queden 14 dies per acabar l'any, descomptant els festius de descans i celebració preceptius, deu estar molt segur que les diferències s'han encarrilat bé.**

—Jo crec que ha d'anar bé. No només és que va bé, és que ha d'anar bé.

—**Una cosa és dir “vull, necessitem, que les coses vagin bé”, i una altra de ben diferent afirmar que hi ha els elements objectius que ho permetran.**

—Jo crec que hi és tot, però ja ho comprovarem.

—Si m'ho permet, en què han avançat?

—Nosaltres el que expliquem és allò que ja hem explicat. Que la fórmula que proposem permet sumar tothom i permet que el ventall sigui més ampli. Que permet incorporar més gent, etcètera, etcètera. Ens sembla, doncs, que és prou bona i que així serà entès per la majoria.

—**Però el president de la Generalitat, que és qui ha de convocar eleccions, no és “la majoria”, i no ho veu així. No els accepta la proposta.**

—Nosaltres creiem que sí que l'acceptarà. Perquè és evident que aquesta fórmula permet unes eleccions tal com ell les vol. És a dir, plebiscitàries. I nosaltres hi afegim que, a més, han de ser constituents, perquè han de servir per fer una Constitució. I estem segurs, perquè és tan evident, que és millor aprofitar la pròxima legislatura per definir un marc constitucional, per poder endreçar i encabir el conjunt de les reformes legals, en hisenda o seguretat social, que necessitem. I a més, defineix un procés que és tan inclusiu que permet incloure tanta gent, tot i que no hagin votat a favor de la independència, però que no es voldran quedar al marge de la definició del nou Estat...

—**I si el president de la Generalitat no acaba de veure clara aquesta fórmula?**

—Crec que no passarà i nosaltres treballarem per...

—**Quantes vegades s'ha reunit amb ell?**

—Físicament... Clar és que ara podem entrar en un debat si reunió vol dir trobar-se físicament...

—**No, no, no. Li ho preguntaré d'una altra manera. Quantes vegades han parlat darrerament d'aquesta qüestió?**

—D'això? Unes quantes.

—**I té motius per afirmar que acabarà passant això que vostè diu que passarà en el termini que m'ha**

comentat abans? Té motius per a l'optimisme?

—Jo sóc optimista. Potser sóc excessivament optimista, però aviat ho comprovarem.

—En el com em diu que abans de final d'any hi haurà un acord...

—Potser abans de final d'any hi haurà un acord, sí.

—Abans ho ha dit molt segur...

—Abans de final d'any hi pot haver un acord. Ja ho hem viscut en unes altres ocasions. Ho vam viure en el 2012 i el 2013. Ens van dir que no hi hauria acord, en un cas en el pacte de legislatura i en l'altre en la data i la pregunta de la consulta. Ens van dir moltes vegades que no hi hauria acord i n'hi va haver. També potser n'hi haurà en aquesta ocasió.

—Parlàvem del com, ara parlem del què. Estan parlant, no només vostè i el president, sinó gent de les dues parts per acordar què faran després de les eleccions s'hi arribe com s'hi arribe?

—És que, clar, la clau és que ens posem d'acord amb el què.

—Ho estan parlant?

—En parlem cada vegada que en tenim ocasió, sí.

—I ja treballen en comissions tècniques. Ja han entrat en els detalls?

—Comissions tècniques?

—Sí

—El que hi ha són reunions entre el president Mas i Oriol Junqueras i el que hi ha també és la famosa taula dels partits, que impulsa l'Assemblea Nacional Catalana i on es reuneixen les formacions polítiques. Allà també es tracten aquestes qüestions.

—Però aquesta taula integra partits des d'Unió fins a Iniciativa, passant ara pels socialistes sobiranistes. No és una taula per parlar de com constituir-se en un Estat independent després que l'independentisme guanyi unes eleccions. I per tant, només ens queden les converses entre vostè i el president Mas.

—Que Déu n'hi do, home. Si no serveixen per a això, aquestes converses, per a què han de servir? Nosaltres estem convençuts que no té sentit fer una consulta en forma d'eleccions i després de 18 mesos tornar a convocar-ne en forma de referèndum perquè aleshores

vol dir que les primeres eleccions no eren definitives. Si són definitives, només les has de fer una vegada. I per tant, sembla que aquestes dilacions i que aquestes repeticions són innecessàries i contraproduents. Aquest calendari ha de ser més simple. I nosaltres fem una proposta que ens sembla que és millor, perquè és més clara i perquè permet fer unes eleccions que han de ser definitives, de fer un procés constituent i de ratificar aquesta Constitució en el final d'aquest procés. Amb la qual cosa ratifiquem tot el procés de creació del nou Estat, que ens sembla que ha d'exercir com a Estat independent des del primer moment. Ho ha d'intentar des del primer moment.

—En aquestes converses, el president Mas els pot convèncer, a vostè i a Esquerra Republicana, de la necessitat de fer una llista unitària?

—Sí. El que passa és que això en cap enquesta s'acosta ni de bon tros a la majoria absoluta. En cap enquesta això suma més que la proposta que fem nosaltres. Al contrari, sempre suma menys. Per tant, és menys pràctica. I a més a més, el que fa és oferir un espai gegantí a Ciutadans i a Podemos perquè s'apropriïn un discurs social, amb més o menys raó, que hauria de ser irrenunciable per a l'independentisme. Perquè l'independentisme, entre altres coses també, és sinònim de justícia, d'igualtat d'oportunitats, de lluita contra la corrupció... I per tant és molt més millor la fórmula que nosaltres proposem.

—Si ell no el convenç a vostè, vostè se sent capaç de convèncer-lo a ell perquè accepti aquesta fórmula que diu que és millor?

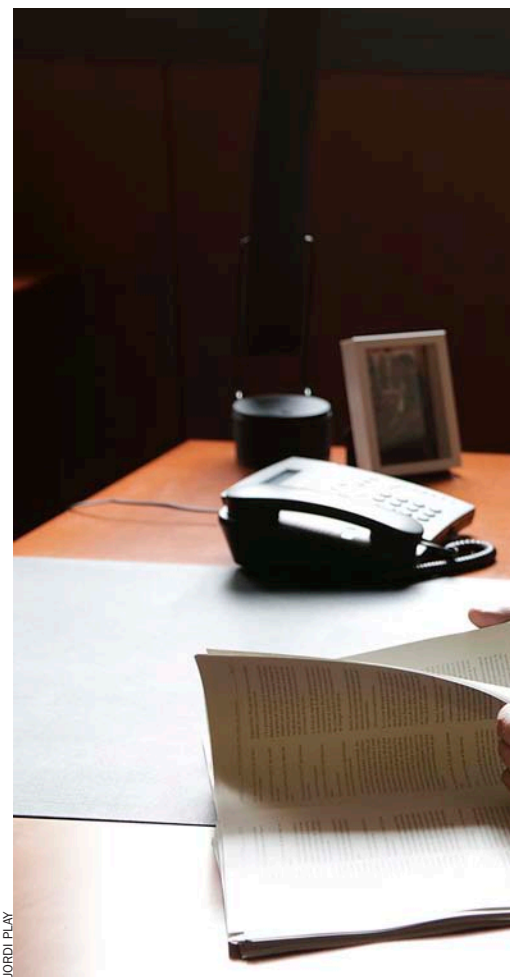
—Jo estic segur que arribarem a un acord.

—Però no m'explica com.

—Encara no és segur. Ja ho veurem.

—Diu que l'independentisme no pot cedir a Ciutadans i a Podemos la bandera de la regeneració democràtica i la lluita contra la corrupció. Una llista unitària no podria ser també garantia de regeneració i lluita contra la corrupció? De sensibilitat social?

—Tindria molta menys credibilitat segur. Seguríssim. Perquè és evident que una llista d'aquest perfil estaria connotada per persones que han tingut

JORDI PLAY

vincles al capdavant dels partits o dins les seves formacions amb molts casos de corrupció i amb unes polítiques allunyades de la sensibilitat social de molta gent d'aquest país. És evident que tindria molta menys credibilitat.

—I per què no pacten que la gent que en forme part no tinga aquesta rèmora damunt?

—Nosaltres estariem encantats que la gent que formi part de totes les llistes no les tinguin, aquestes rèmores...

—No dic això. Dic si no és possible aconseguir una llista, per entendre'ns, neta.

“Esquerra serà molt generosa en un Govern de la màxima unitat possible”

—Crec que és molt fàcil d'entendre. Dic que hi ha alguna gent que pertanyen a partits polítics i que tenen sobre les seves espatlles una ombra gegantina de sospites de casos de corrupció i de poca sensibilitat en molts aspectes socials. I això és una evidència.

—El president Mas és una d'aquestes persones?

—El president Mas és el màxim dirigent de Convergència Democràtica, que és un partit vinculat a moltíssims casos de corrupció. Això també és una evidència. I tenen la seu embargada, o entregada en aval, per un cas d'aquest tipus, un munt dels seus dirigents estan imputats en casos de corrupció... És evident que aquesta ombra existeix. Aleshores el que hem de procurar entre tots és que l'independentisme preservi espais tant com sigui possible en què aquesta ombra no existeixi. És evident que Convergència té virtuts i té defectes, com segur que té Esquerra Republicana, que no sempre coincideixen.

En tot cas, el que hem de fer és procurar que en l'eix nacional siguem tan complementaris com sigui possible. I en l'eix de la lluita contra la corrupció crec que tothom estarà d'acord que el fet que l'independentisme no estigués connotat en cap cas per casos de corrupció seria un argument molt potent afegit a favor de la independència.

—Vostès han ofert la presidència de la Generalitat, encara que perda les eleccions, a un dirigent que al seu parer està "connotat"...

—Nosaltres el que diem és que serem molt generosos. Ho hem sigut sempre. Ho hem sigut avui en el debat de pressupostos. Ho hem sigut en les eleccions espanyoles, en les europees, ho serem en les municipals... Com que sempre hem sigut generosos i ho continuarem sent, estem segurs que aquesta generositat contribuirà de manera significativa a arribar a un acord. Però també diem que és important preservar tant com sigui possible les opcions de

l'independentisme lliures d'aquells casos de corrupció que les poden afectar negativament. Això no és bo per al país, no és bo per a la societat, i per tant hem de procurar que aquestes coses no existeixin. És evident que tothom ha de fer la seva reflexió sobre com evitar que això passi. I ha de prendre les seves decisions. Animem a tothom a prendre-les de la manera més efectiva possible. Nosaltres també en aquest sentit ho intentem sempre.

—Perdone, fins ara no m'ha convençut, i dient això últim encara em convenç menys, des d'aquesta posició, que l'acord entre vostè i Artur Mas serà un fet i està pròxim.

—Doncs no ho sé. Si no l'he convençut, em sap greu. Però, en tot cas, li explico el que crec que passarà.

—I si es posen d'acord, malgrat tan bones intencions, què pot passar?

—Torno a dir-li que crec que hi haurà l'acord, que ens posarem d'acord, que Esquerra Republicana sempre ha sigut generosa i que per generositat, en el cas d'Esquerra Republicana, no quedarà.

—Si vostè acabara acceptant la llista única que proposa el president Mas —i parle de l'acord, doncs—, el seu partit, Esquerra Republicana, ho acabaria acceptant?

—Primerament ens hem de posar d'acord amb el full de ruta, etcètera, i després hem de procurar que les candidatures que es presentin siguin el més àmpliament representatives de la diversitat social del país.

—Crec que els centenars de milers de persones que s'han activat i manifestat en els darrers anys a favor de la independència i de la unitat entendrien que no hi haguera acord?

—Crec que sí que n'hi haurà, d'acord, i que per tant no ens trobaran en el tràngol de no haver-ho d'entendre. Insistiré encara que no serà per falta de generositat per part d'Esquerra Republicana. Això, els ciutadans ho poden entendre i ho poden constatar cada dia.

—Hi ha gent d'Esquerra que diu: "Aquests senyors de Convergència s'arronsaran en el darrer moment. Ho porten a l'ADN". I hi ha gent de Convergència que diu: "Aquests se-

nyors d'Esquerra volen pels núvols i no saben res de la política necessària del dia a dia". Qui té raó?

—Espero que ningú en tingui, que ningú s'arrosni i que arribem al màxim consens possible per afrontar la realitat quotidiana. Nosaltres ho fem. Ho fem per la nostra experiència en l'àmbit municipal, en tots els àmbits en què tenim responsabilitats. No sols en l'àmbit polític, perquè precisament molts de nosaltres tenim poca trajectòria en l'àmbit de la política, i crec que això té aspectes positius. Som gent que ens hem guanyat la vida en àmbits privats. I això és positiu.

—Es pot actuar com si algú tinguera un Estat propi quan encara no en té? O s'ha d'actuar de manera més hàbil?

—Nosaltres actuarem d'una manera hàbil i estratègica, clar.

—Com es pot rebutjar aprovar uns pressupostos autonòmics? Fins i tot en el cas que guanyara l'opció independentista, els pressupostos de l'any que ve serien autonòmics...

—És que aquests pressupostos, els del 2015, són inviables des del punt de vista del calendari perquè ens obligaran a fer les eleccions catalanes enmig del calendari electoral espanyol. Són inviables des del punt de vista del rigor pressupostari, perquè posen els ingressos i els fan dependre de la bona voluntat del senyor Montoro, que no es caracteritza precisament per la seva bona voluntat. Dos mil cinc-cents milions. A més, són inviables perquè la distribució de les partides, per exemple, no preveu una dotació adequada en les infraestructures d'Estat que són imprescindibles per poder exercir un dia la independència. La nostra proposta en aquest sentit és molt simple. Primerament es fan eleccions, construïm un Govern de la màxima unitat possible, que aprovi després uns pressupostos. El Govern actual a la força haurà de fer una pròrroga entre l'u de gener i el dia de febrer en què s'aproveixin els pressupostos que ha presentat. Per tant, en lloc de fer-la durant dos mesos, aquesta pròrroga, la fem tots plegats de quatre mesos i al mes de maig n'aprovem uns de més ajustats a la realitat. A la nova realitat d'un Govern amb més força, amb més

JORDI PLAY

“Els pressupostos que ha presentat el Govern són inviables des de tots els punts de vista”

unitat, que destini les partides adequades a la dotació d'aquestes estructures que són imprescindibles: hisenda, seguretat social, etcètera, etcètera. Uns pressupostos que responguin més a les necessitats socials, a les necessitats de la gent d'aquest país.

—Amb quins ingressos extraordinaris es podria fer tot això? Amb els actuals no es cobreix ni la despesa corrent. Si precisament el que vostè critica és que es jugue amb uns ingressos que són fiables...

—Hi ha partides variades que ho permeten. N'hi ha derivades de les polítiques fiscals que vam posar l'any passat i que permeten, per exemple, pagar la paga extra dels funcionaris. N'hi ha una altra derivada de tota la rebaixa del tipus d'interès que paguem del deute que tenim, per exemple, amb el Fons de Liquiditat Autònomic, i que segons sembla ara encara es rebaixarà més perquè el Govern espanyol diu que està disposat a fer-ho. Aquestes partides, sense comptar la rebaixa ulterior en els interessos del FLA, ja sumen 700 milions d'euros. Amb la rebaixa ulterior ja ens situaríem potser al voltant dels 1.000 milions. Això dóna un marge per pagar la paga extra i recuperar la plena jornada dels interins. I també per dotar de manera més adequada aquestes estructures d'Estat que són imprescindibles. Per tant, no cal fer un nou pressupost que no respon a les necessitats de futur del país. En uns moments tan excepcionals que necessiten mesures excepcionals no cal fer un pressupost ordinari que allarga l'agonia autònomic. Mesures excepcionals són unes eleccions i un Govern de la màxima unitat possible en el qual de segur que Esquerra Republicana serà molt generosa. Segur, segur. I després ja farem uns pressupostos que s'adeqüin a la nova realitat.

—La lectura malèvola diu una altra cosa. Diu que si Mas aprova ara uns pressupostos, pot convocar les eleccions quan li convingui i que, si no ho fa, Esquerra pot aconseguir que les convoqui quan volen vostès. És a dir, ara.

—És que tots estem d'acord que hi hagi aquest mandat democràtic el més aviat possible. Perquè, si no, ens solaparem amb el calendari electoral

espanyol, i això no és bo per a ningú. I perquè aquest país necessita resoldre els problemes que té plantejats sense dilacions innecessàries. Per tant, si tots hi estem d'acord, fem-ho.

—Vostè es refia el president Mas?

—Aquesta confiança es construeix i es deconstrueix cada dia en funció dels compromisos que anem complint. És evident que en la mesura que hi hagi una convocatòria que permeti fer efectiu un mandat democràtic al més aviat possible per resoldre els problemes dels ciutadans, i segur que Esquerra serà molt generosa construint un Govern de la màxima unitat possible, aquesta confiança existirà.

—La confiança es construeix i es deconstrueix diu vostè. Es va deconstruir molt en el procés que va portar a segona consulta. Què va passar allà? Què va fallar? Diuen que vostè en alguns moments es va sentir enganyat pel president Mas.

—Senzillament hi havia un compro-

“És que és obvi: jo sóc independentista i no faré cap acord amb aquells que no ho són”

mís per fer una consulta d'una manera determinada, que tenia una implicació, una vinculació, política, que després es va perdre perquè el mateix Govern va dir que ja no hi era. Que ja no se'n derivava un mandat polític. I a nosaltres ens semblava que calia preservar que se'n derivés un mandat polític. Perquè això ens hauria estalviat ara estar en un context en què cal buscar un mandat democràtic per fer la independència. Perquè ja el tindriem. Nosaltres volíem preservar aquest mandat democràtic i malauradament el Govern va dir que la nova fórmula de participació no generava aquest mandat, i clar, ens va privar a nosaltres, de cara a la societat i també de cara a l'opinió pública internacional, d'aquell mandat imprescindible.

—N'hi ha que diuen que no és això només. Que vostè es queixa que el president Mas va incomplir alguns compromisos a què s'havia compromès.

—En tot cas, ara estem en un escenari nou. Hem de prestar atenció al futur que tenim al davant i al president que tenim al davant. És evident que la consulta no es va fer com estava pactat, però es va fer. Nosaltres vam donar tot el suport perquè es fes. Ens sembla que hauria sigut millor fer-ho de la manera que se n'hagués derivat un mandat democràtic.

—El 9N va ser un èxit o un fracàs?

—Va ser un procés de participació ciutadana i malauradament no va generar aquest mandat democràtic que ens hauria estalviat ara estar en aquest marc electoral, perquè aquell mandat ja hauria permès la independència.

—Per això vostès feien cara de pomes agres l'endemà?

—No fèiem cara de pomes agres, però és una pena haver perdut l'oportunitat d'aconseguir aquest mandat. Evidentment. Perquè aquest mandat era molt important. Ara estaríem fent la

independència, ja l'estaríem construint. Per a aquells que som independentistes perdre aquesta oportunitat és una pena. I al mateix temps va ser un èxit de participació. I nosaltres vam fer tots els possibles perquè ho fos. Ens hi vam implicar del tot. Vam ser a tot arreu.

—M'ha parlat abans de Podemos. El preocupa, a vostè? Fins i tot en cas de llistes separades pot introduir un nou element de forta distorsió en el resultat electoral?

—A mi no m'amoïna res que al final sigui resultat de la voluntat dels ciutadans. Si els ciutadans creuen que el millor element per lluitar contra la corrupció és un determinat partit polític, doncs està molt bé que el votin...

—Aleshores no hauria de preocupar a ningú que els valencians durant vint anys hagen votat Partit Popular.

—Jo dic que els ciutadans de Catalunya han de votar el que creguin oportú que hagin de votar. I el que dic

“Hem de fer tots els possibles per preservar Esquerra Republicana fora de l'ombra de la corrupció”

és que no és bo que l'independentisme sembli aliè a aquesta noble aspiració, a aquesta legítima aspiració, de construir un país que lluiti contra la corrupció. I com que no és bo que això sigui així, el que hem de fer és vincular clarament l'opció independentista amb l'opció de la lluita contra la corrupció, la netedat, la igualtat d'oportunitats... Perquè és bo que sigui així. L'independentisme ha de representar altres coses? Sí, però aquestes també.

—**S'ha posat en lloc d'Artur Mas i Convergència? No pot semblar un insult dir-los que no comparteix amb ells una llista perquè alguns no els votaran per corruptes?**

—No. Jo el que dic és que Esquerra Republicana, aquesta ombra, no la té. És bo que no la tingui. Hem de fer tot el possible perquè no la tingui. Hem de preservar això. I també és evident, i em sembla que això és una obvietat, que hi ha unes altres formacions polítiques que malauradament no estan tan lliures d'aquesta ombra. Però és que això és una evidència.

—**Ha parlat vostè amb els líders de Podemos?**

—Nooo. Quins són aquests líders?

—**No ho sé. A Espanya, Pablo Iglesias. A Catalunya, hi ha alguns noms...**

—No he parlat mai amb el senyor Iglesias.

—**I amb gent de Catalunya, tampoc?**

—Només de manera indirecta o amb persones que no són els màxims exponents de la formació.

—**Li sembla que, si a Catalunya l'opció majoritària és la independència, poden arribar a ser col·laboradors? O més aviat es convertirien en un obstacle?**

—Estic convençut que sí. Si guanya l'opció independentista, estic segur que no es voldran autoexcloure de la definició del nou Estat. Precisament, un dels molts avantatges de la proposta que nosaltres fem és que permet ser

inclusiva per a aquella gent que, sense votar explícitament a favor de la independència, després voldran participar en la definició de la nova república, del nou Estat, de la nova Constitució. Com que no ens sobra ningú o gairebé ningú, hem de fer les propostes que generen la màxima inclusivitat possible.

—**Si el bloc independentista es divideix entre esquerra i dreta, això acabarà debilitant-lo en la intenció que l'uneix.**

—No. Per què? El que hi ha d'haver és la màxima pluralitat que garanteixi que tothom se senti reconegut.

—**El president Mas diu que el missatge de cara a Espanya i al món ha de ser inequívoc, que no pot quedar entelat per unes altres reivindicacions...**

—Nosaltres parlem amb representants de tots els grans Estats del món. Parlem molt sovint amb ambaixadors, cònsols, representants dels Governos, etcètera. Mai no ens han dit que ens hem de presentar evitant parlar de la necessitat de lluitar contra la corrupció. Mai no ens ho ha dit ningú. Com ningú mai no ens ha dit que, si aneu a eleccions, sobretot no parleu d'hospitals ni escoles. Al contrari. El que ens ha dit molta d'aquesta gent és que no caiguem en l'error de les candidatures frontistes. Ens diuen que no caiguem en l'error d'una sola candidatura, que mirem el cas del Quebec. Allà una sola candidatura ha perdut dues vegades. O que mirem el cas d'Escòcia. Una sola candidatura ha perdut una vegada. En canvi, ens diuen que hem de mirar els casos d'aquells qui amb una opció més plural, fermament compromesa amb la independència, se n'han sortit i se n'han sortit molt bé. Fins i tot en el cas de Letònia, que amb una candidatura se'n van acabar sortint, el preu que han pagat és una societat molt fracturada. Les recomanacions, doncs, van en sentit contrari. La de preservar la pluralitat política com un valor intrínsec de les democràcies occidentals. Hem de ser

JORDI PUIG

capaços de posar-nos d'acord i d'actuar amb la màxima unitat possible, però preservant aquesta pluralitat, perquè és bo, perquè és el que s'estila en les democràcies occidentals i perquè forma part de les bones pràctiques al món occidental.

—**Es va escoltar bé la conferència de Joan Herrera?**

—No la vaig poder seguir bé perquè tenia obligacions d'altres àmbits, però, en tot cas, n'he vist referències en alguns mitjans de comunicació. Em sembla ben normal que el senyor Herrera plantegi el que planteja. No em sembla gens sorprenent.

—**Herrera representa una altra pressió. Una altra oferta. La de l'esquerra que els demana que vagin amb ells perquè vostès són esquerra.**

—És que la síntesi està en la proposta que fem nosaltres. Fem la independència i permetem que tothom que vulgui participar en la definició del nou Estat hi pugui participar. Estic convençut

que hi ha gent que no votarà a favor de la independència en les properes eleccions al Parlament de Catalunya però que, en canvi, si hi ha una majoria independentista, voldrà participar en la definició d'aquest nou Estat. Això és molt positiu. La independència per ella mateixa no resol els problemes que tenim plantejats, però és imprescindible per tenir l'oportunitat de resoldre'ls.

—No es veu vostè com a president d'un pentapartit d'esquerres en la pròxima legislatura?

—Pentapartit?

—PSC sobiranista, PSC, Esquerra, Iniciativa, Podemos...

—Jo sóc independentista i, per tant, sumaré amb aquells que siguin independentistes. Això és molt evident.

—Li ho diré d'una altra manera. Imagine's que la proposta de presentar diverses llistes independentistes, la que vostè defensa, no fa majoria absoluta.

—És que em planteja unes hipòtesis tan estranyes...

—Vostè no ens planteja que l'independentisme dividit a les pròximes eleccions en tres o quatre llistes podria perdre?

—No.

—El veig molt optimista avui.

—No, home. Totes les enquestes avalen el que jo li dic. No n'hi ha ni una que...

—En les darreres Convergència i Esquerra ja no sumen. Necessiten la CUP.

—Vostè em parla de les opcions independentistes. Jo li dic que totes les enquestes avalen que tindran majoria absoluta.

—Posem-hi una mica d'imaginació.

—Tant, tant?

—Tant. Imagine que les opcions no independentistes sumen més que les independentistes i que vostè guanya les eleccions.

—Això és inimaginable. No cal entrar en terrenys tan estrambòtics.

—En política poden passar moltes coses... I més en temps convulsos.

—En política poden passar moltes coses, però coses tan rares com que hi hagi un resultat que no es correspongui en absolut amb totes les expectatives, amb totes les anàlisis, tots els estudis...

—Fa quatre dies només, Podemos a Espanya era una anècdota residual. Ara és un partit que pot guanyar les eleccions.

—I tant! Però de moment això és inimaginable. I en tot cas hi insisteixo. Jo sóc independentista i no faré acords amb aquells que no ho són.

—Pateix vostè personalment? Ha patit en aquests darrers mesos?

—No, home, no. A mi em sap greu la situació que viu el país. Que viu molta gent que viu en aquest país. El fet de ser alcalde hi afegeix una experiència quotidiana, perquè cada dia et trobes amb gent que s'ho passa molt malament. Però també és veritat que això et permet parlar amb gent que tira endavant, que se'n surt, que fa coses extraordinàries.

—Hi ha gent que diu que potser vostè no té prou força per tirar endavant un Govern en uns moments tan bèsties com els que poden acabar vivint.

—Desconeixia que hi hagués aquest tipus de rumors. No m'han arribat.

—Vostè s'hi trobaria amb força?

—D'assumir la presidència de la Generalitat?

—D'assumir la presidència de la Generalitat en uns moments de màxima tensió amb l'Estat, en l'etapa final cap a la independència...

—Trobaré les forces, tinc les forces i tindrè les forces per assumir les responsabilitats que els ciutadans de Catalunya ens confereixin. Entre altres coses, perquè també estic convençut

“Hi ha gent que no votarà per la independència però que després voldrà participar en la definició del nou Estat”

JORDI PLAY

que no les assumiré jo sol, sinó que les assumirà un equip de gent molt preparat. Confio molt en la gent que hi ha al meu entorn. Confio molt en gent que no està al meu entorn. I estic segur que entre tots ens en sortirem. Per tant, confio en les meves forces? Sí. Perquè confio molt en l'equip que treballa cada dia amb mi perquè això surti bé.

—Per què va plorar en aquella entrevista amb Mònica Terribas?

—Ho he explicat moltes vegades. Perquè estava posant un exemple molt concret de què representa l'atur de llarga durada per a aquelles persones que han esgotat totes les seves prestacions i que, per tant, es troben en una situació que no tenen cap tipus d'ingrés, que

tenen 45 o 50 anys, estan al capdavant d'una família, sense cap ingrés per fer front a les necessitats de la seva família, dels seus fills, i la dimensió que té això, no només econòmica, sinó també moral, psicològica, per a aquestes persones, que se senten absolutament frustrades i incapaces d'ajudar

“Tinc les forces per assumir les responsabilitats que em confereixin els catalans”

els seus fills en el moment en què més ho necessiten. I com que jo aquesta realitat la conec, i conec gent que està en aquesta situació, i alguns d'ells són amics meus, si tu ho coneixes, i ho coneixes de primera mà, és evident que provoca angouxa, que provoca patiment, que provoca emoció. I tant. Vaja, això ho vaig explicar aquell mateix dia. Em sorprèn que hi hagi gent que no ho entengués. En fi, suposo que sempre és el moment per aclarir-ho. Al nostre país hi ha un 4 per cent de gent que està en aquesta situació, en atur de llarga durada i sense cap mena de prestació. És molt dur i hi insisteixo: jo els conec. I encara que no els conegui, me'ls vaig trobant perquè vénen a l'ajuntament i van als serveis socials.

—Es pot convèncer aquesta gent desesperada que en una Catalunya independent tindrien més oportunitats? Ho intenten vostès? Se'n surten?

—I tant que ens en sortirem. I tant que seria millor. I tant, també, que ens sortim a l'hora d'explicar-los-ho.

—I se'n surten a l'hora d'explicar-ho als grans empresaris? N'hi ha uns quants. Tot i que Catalunya siga un país de petita i mitjana empresa, n'hi ha algunes de ben importants. La majoria o callen o discrepen...

—Del tot. Cada vegada que tinc contactes amb empresaris d'aquest perfil, crec que ens entenem perfectament. Entenen quina és la nostra posició, nosaltres entenem quines són les seves preferències...

—Li pregunte si se'n surten a l'hora de convèncer-los.

—De convèncer-los que aquest país anirà millor?

—Sí.

—No sé si ens en sortim. No sé si en queden convençuts del tot. En bona mesura, sí.

—Perquè es pot anar cap a la independència amb la desconfiança, per exemple, de la gran banca del país?

—És bo anar-hi amb la confiança de tothom, també de la gran banca autòctona. I crec que aquesta confiança, en gran part, existeix. En tot cas, no existeix més desconfiança respecte a una Catalunya independent que respecte a la inseguretat jurídica que caracteritza l'Estat espanyol en aquests moments.